

Verhelpoor

KONINKRIJK BELGIË

MINISTERIE VAN VERKEERSWEZEN

BESTUUR

VAN HET

ZEEWEZEN

VERGOEDING DER SCHADE

VOORTSPUITENDE UIT

ARBEIDSONGEVALLEN

OVERKOMEN AAN

ZEELIEDEN

Besluitwet van 23 October 1946,
houdende tijdelijke wijziging der wet van 30 December 1929.

(Uittreksel uit het *Belgisch Staatsblad* van 6 November 1946.)

MINISTERIE VAN VERKEERSWEZEN.

Besluitwet houdende tijdelijke wijziging van de wet van 30 December 1929 op de vergoeding der schade voortspuitende uit ongevallen overkomen aan zeelieden.

VERSLAG AAN DEN REGENT.

Onze officieren en zeelieden der koopvaardij en onze visschers hebben aan den oorlog een zwaren tol betaald : meer dan negenhonderd gedood en verdwenen, meer dan driehonderd weduwen, even zooveel weezen, een honderdtal verminkten en invalieden...

Het land heeft tegenover hen een zware schuld van erkentelijkheid.

De wetgeving stelt de ongevallen overkomen door oorlogsfeiten bij de uitvoering eener arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst, gelijk met een arbeidsongeval dat vergoed wordt overeenkomstig de bepalingen van de wet van 30 December 1929.

Gedurende den oorlog heeft de regeering te Londen, willende de verdiensten erkennen van onze zeelieden en hun, evenals hunne rechthebbenden, eene billijke schadevergoeding verzekeren bij ongeval, de wet van 30 December 1929 grondig gewijzigd, het plafond der basissen van schadeloosstelling verhoogd, evenals de procenten der schadeloosstelling.

Bij de bevrijding van het grondgebied bleek evenwel dat de wetgeving van Londen aanleiding gaf tot tegenstrijdige interpretatie, dat ze een verschillende behandeling huldigde navolgens den datum waarop de ongevallen waren overkomen, dat zekere belanghebbende gevallen niet onder hare toepassing vielen, en, eindelijk, dat de zeelieden-visschers, talrijk omgekomen in België, niet konden genieten van haar ruimere voordeelen.

Huidig ontwerp van besluitwet heeft tot doel voor ongevallen die zich hebben voorgedaan na 9 Mei 1940 en voor 1 Januari 1947, een eenig stelsel van schadeloosstelling in te voeren, eenvormig voor alle belanghebbenden; het laat zich leiden door de door de regeering van Londen getroffen schikkingen, welke er in aangepast, volledig en geordend worden.

De vergoedingen die vereffend werden in den loop der jaren 1940 tot 1946, overeenkomstig de teksten van toepassing op dit tijdstip, zullen herzien worden, behoudens in de gevallen voor dewelke de bepalingen van de hierbijgaande besluitwet in ontwerp er anders over beschikken.

Ik heb de eer te zijn,

MONSEIGNEUR,

van Uwe Koninklijke Hoogheid,
de zeer eerbiedige en zeer getrouwe dienaar,

De Minister van Verkeerswezen,

RONGVAUX.

23 OCTOBER 1946. — Besluitwet houdende tijdelijke wijziging van de we. van 30 December 1929 op de vergoeding der schade voortspruitende uit ongevallen overkomen aan zeelieden.

Karel, Prins van België, Regent van het Koninkrijk,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL.

Herzien de wet van 30 December 1929 op de vergoeding der schade voortspruitende uit ongevallen overkomen aan zeelieden, gewijzigd door deze van 6 Januari 1934;

Herzien de besluitwetten van 23 Mei 1941, 12 November 1942, 6 April en 5 Augustus 1943 en 27 April 1944, houdende wijziging aanvulling en aanpassing van de wet van 30 December 1929 doorgevoerd door de Belgische regering te Londen;

Gelet op de besluitwet van 29 Augustus 1941 houdende oprichting van de Regie van het Zeewezen in Engeland;

Gelet op de wet van 7 September 1939 gewijzigd door deze van 14 December 1944 waarbij aan den Koning buitengewone machten worden toegekend, samengeschakeld bij besluit van 24 Januari 1945, en namelijk op artikel 1, 10° b.;

Overwegende dat de wetgeving van de Belgische regering te Londen dient toegepast op de zeelieden die in bezet België nableven en dat een samenschakeling, en aanpassing van deze wetgeving aan de zeengevallenwet van 30 December 1929, alsmede aan de geëvolueerde toestanden noodzakelijk is;

Gelet op de noodzakelijkheid en spoedeisichenheid;

Op voordracht van den Minister van Verkeerswezen en op advies van de in Raad vergaderde Ministers,

Wij hebben besloten en wij besluiten :

Eenig artikel. De vergoeding voor ongevallen overkomen aan zeelieden na 9 Mei 1940, en vóór 1 Januari 1947, is onderworpen aan de navolgende bepalingen die, voor wat betreft gezegde ongevallen, de wet van 30 December 1929 en de besluitwetten van 23 Mei 1941, 12 November 1942, 6 April en 5 Augustus 1943 en 27 April 1944, op de vergoeding der ongevallen overkomen aan zeelieden, wijzigen, volledigen en coördonneeren.

De schikkingen van de besluitwetten van 23 Mei 1941, 12 November 1942, 6 April en 5 Augustus 1943, en 27 April 1944, zijn vervangen door de navolgende bepalingen en zullen ophouden van toepassing te zijn op de ongevallen overkomen na 31 December 1946.

HOOFDSTUK I. — Van de vergoeding.

Artikel 1. De vergoeding der schade voortspruitende uit ongevallen overkomen aan zeelieden in den loop en ten gevolge van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst, wordt geregeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Het ongeval overkomen hetzij aan boord, hetzij zelfs buiten boord, in den loop van een voor den dienst van het schip of van den zeetocht ondernomen of bevolen werk of taak, wordt, zoolang

het tegendeel niet is bewezen, als arbeidsongeval beschouwd waarvoor vergoeding verschuldigd is, overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

De schade voortspuitende uit ongevallen, welke behooren tot de uiteraard met de zeevaart verbonden gevaren, wordt gelijkgesteld met de schade, welke wordt vergoed overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Het ongeval in de oozaken waarvan een oorlogsfeit voorkomt, overkomen, hetzij aan boord, hetzij in den vreemde zelfs buiten boord, aan zeelieden in den loop van het tijdperk voor hetwelk de arbeidsovereenkomst gesloten werd, of aan personen terwijl zij in den vreemde, in uitvoering van ambtelijke verordeningen, of van wederzijdsche overeenkomsten, ter onmiddellijke beschikking staan van de Belgische koopvaardij of visscherij, wordt gelijkgesteld met het arbeidsongeval waarvoor vergoeding verschuldigd is overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Bedoelde bepalingen gelden bovendien voor de zieken welke hun rechtstreeksche oorzaak vinden in een ongeval waarvan de vergoeding bij deze wet geregeld wordt.

Art. 2. Voor de toepassing van deze wet omvat de uitdrukking «zeelieden» de zeelieden ter koopvaardij en de visschers.

Worden beschouwd als zeelieden ter koopvaardij: alle personen, met om het even welke gage, die op de monsterrol van de Belgische koopvaardij-schepen zijn ingeschreven met het oog op de uitvoering van eene arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst, met inbegrip van den reederschipper die zijn eigen schip in bedrijf neemt, hetzij alleen, hetzij met een bemanning wier leden al dan niet deelhebbend zijn.

Worden daarenboven voor de toepassing dezer wet beschouwd als zeelieden ter koopvaardij, de personen die rechtstreeks met den reeder of zijne aangestelden verbonden zijn door een contract van dienstverhuring, een arbeidsovereenkomst of een dienstverband om een dienst aan boord te verrichten, zij wezen al of niet aangeworven om later aan den zeetocht deel te nemen.

Worden buitendien, voor de toepassing dezer wet, aanschouwd als zeelieden ter koopvaardij, de ingeschrevenen op de rollen van een ambtelijk ingerichte pool (reserve) die tijdens den duur hunner inschrijving tijdelijk te werk worden gesteld bij het bestuur van het Zeewezen of in de havendiensten eener Belgische handelsrederij, om 't even den aard der verrichte diensten.

Worden beschouwd als visschers, alle personen, welke ook de vorm en het bedrag van hunne bezoldiging wezen, die deel uitmaken van de bemanning van Belgische visschersvaartuigen met zeilen of met mechanische stuwkracht, daaronder begrepen de reedersstuurlieden die hun eigen schip in bedrijf bezigen hetzij alleen, hetzij met eene bemanning wier leden al dan niet deelhebbend zijn.

Worden beschouwd als reeders, alle natuurlijke personen of rechtspersonen die een koopvaardij-schip of een visschersvaartuig onder Belgische vlag uitrusten, onverschillig welken rechtstitel zij daarop hebben.

Worden gelijkgesteld met een reeder, het bestuur van het Zeewezen en de Regie van het Zeewezen wanneer zij ingeschrevenen op de rollen van den pool in tijdelijken dienst nemen.

Art. 3. De zeelieden slachtoffers van een arbeidsongeval, behouden hunne volle gage in de voorwaarden en binnen de perken voorzien bij de wetsbepalingen betreffende de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst. Wanneer deze bepalingen niet meer op hen toepasselijk zijn, wordt het ongeval vergoed zooals hieronder wordt opgegeven; ingeval de getroffene, luidens de bepalingen betreffende de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst geen recht zou hebben op het volle bedrag van zijne gage, zijn onderstaande bepalingen van kracht van op den dag na het ontstaan der ongeschiktheid voortspruitende uit het ongeval.

Wanneer het ongeval een tijdelijke en volkomen ongeschiktheid tot werken heeft veroorzaakt, heeft de getroffene recht op een dagelijksche vergoeding gelijk aan 80 t. h. van het gemiddeld dagloon of van de gemiddelde dagelijksche winst.

Betreft het een tijdelijke ongeschiktheid die gedeeltelijk is of wordt, dan moet deze vergoeding gelijk zijn aan 80 t. h. van het verschil tusschen het gemiddeld dagloon of de gemiddelde dagelijksche winst van den getroffene vóór het ongeval en het loon of de winst welke het slachtoffer kan verdienen alvorens geheel hersteld te zijn.

Indien de ongeschiktheid bestendig is of wordt, vervangt een jaarlijksche vergoeding van 80 t. h., bepaald naar den graad van ongeschiktheid, zooals boven gezegd, de tijdelijke vergoeding, te rekenen van den dag waarop de ongeschiktheid van bestendigen aard is; dit vertrekpunt wordt vastgesteld 't zij bij de overeenkomst der partijen, 't zij bij een eindvonnis.

Bij ongeval in de oorzaken waarvan een oorlogsfeit voorkomt, worden de vergoedingen voorzien bij dit artikel gebracht op 100 t. h. van het gemiddeld loon of van de gemiddelde winst.

De vergoedingen voorzien in vorengaande vier alinea's zullen tijdelijk opgevoerd worden, voor de rechthebbenden die, met de toelating van het Bestuur van het Zeewezen, buiten de grenzen van het Koninkrijk zijn gevestigd : vanaf 10 Mei 1940, tot 37 fr. 50 c. (5 shillings) per dag, en vanaf 1 October 1942, tot 75 frank (10 shillings) per dag voor de zeelieden der koopvaardij en tot 56 fr. 25 c. (7 shillings 6 pence) per dag voor dezen der visscherij. De toeslag tot verzekering van dit minimum wordt maar verleend voor zooveel het totaal der inkomsten van den rechthebbende, ouder dan 18 jaar, niet hooger beloopt dan 2,250 frank (15 pond sterling) in de maand wanneer het een zeeman der koopvaardij, of 1,800 frank (12 pond sterling) wanneer het een zeeman der visscherij betreft.

Voor de zeelieden-inboorlingen van Belgisch Congo die, met toestemming van het Bestuur van het Zeewezen, buiten de grenzen der kolonie verblijven, zullen bedoelde vergoedingen opgevoerd worden : vanaf 10 Mei 1940, tot 37 fr. 50 c. (5 shillings) per dag, en vanaf 1 October 1942, tot 60 frank (8 shillings) per dag, voor zoover het totaal hunner inkomsten niet hooger beloopt dan 1,800 frank (12 pond sterling) per maand. Voor den rechthebbende

minder dan 18 jaar oud wordt de toeslag maar verleend tot een bedrag dat het totaal der inkomsten op 1,500 frank (10 pond sterling) in de maand brengt.

Bij het vaststellen van het totaal der inkomsten van den belanghebbende zullen deze spruitende uit andere bronnen dan de vergoeding voor werkongeval maar voor 60 t. h. van hun bedrag worden aangerekend.

De schikkingen van dit artikel 3 hebben geen terugwerkende kracht wat betreft de berekening der vergoedingen verschuldigd bij tijdelijke ongeschiktheid tot werken; deze vergoedingen blijven behouden op de bedragen uitbetaald in bezet of onbezet gebied, op grond der bepalingen vigerend op het oogenblik dat deze ongeschiktheid tot werken ontstond.

Art. 4. De getroffene heeft daarenboven, overeenkomstig de hierna volgende bepalingen, en tot het einde van het bij artikel 33 van deze wet voorzien tijdsbestek, recht op de uit hoofde van het ongeval noodige geneeskundige, heelkundige en pharmaceutische en verplegingszorgen, alsmede op de toestellen voor kunstmatige vervanging van lichaamsdeelen en orthopedische toestellen, waarvan het gebruik noodzakelijk is erkend, tot den datum van het akkoord of de bij artikel 33 voorziene einduitspraak van het gerecht.

Een bijkomende vergoeding, die de waarschijnlijke kosten vertegenwoordigt voor het vernieuwen van die toestellen wordt aan den getroffene verleend; die vergoeding wordt akkoord gaande of bij eindspraak van het gerecht vastgesteld. Zij mag eventueel worden verhoogd in geval er, overeenkomstig artikel 33, bij een rechtsvordering om herziening een verergering van het gebrek wordt vastgesteld bij den getroffene. Het deel der bijkomende vergoeding, dat gedurende het tijdsbestek van herziening niet werd uitgegeven, wordt in den loop der maand van het vestrekken van bedoeld tijdsbestek aan den getroffene betaald.

Zoo de reeder, of eene van bij onderstaande hoofdstukken II en III bedoelde gemeenschappelijke kassen, uitsluitend op eigen kosten, een geneeskundige, pharmaceutische en verplegingsdienst heeft ingesteld en indien daarvan melding werd gemaakt in een bijzondere bepaling van de monsterrol, heeft het slachtoffer de vrije keuze niet van geneesheer, van apotheker en van verplegingsdienst.

In dit geval, dient een uitvoerig uittreksel getrokken uit een stamboekje, hetzij uit de bijzondere bepaling van den monsterrol, hetzij uit het bijzonder beding van de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst, bij de aanmonstering aan den zeeman overhandigd.

In de andere gevallen, heeft de getroffene de keus van den arts, den apotheker en den verplegingsdienst; doch de reeder of de gemeenschappelijke kas is slechts gehouden tot het betalen van het bedrag der som bepaald in een tarief vastgesteld bij een koninklijk besluit, dat tevens de vermeldingen zal opgeven welke in boven voorzien stamboekje dienen te staan.

De medische, pharmaceutische en verplegingsdiensten, bedoeld in de tweede alinea van dit artikel, worden onderworpen aan de goedkeuring der regeering en dienen te voldoen aan vereischten te bepalen bij koninklijk besluit gegeven op advies van de arbeidsongeval-lencommissie.

Tijdens de behandeling, mogen de reeder of de gemeenschappelijke kas, ingeval de getroffenene den arts, den apotheker en den verplegingsdienst vrij mogen kiezen, in tegenovergesteld geval de slachtoffers zelf of hun rechthebbenden, aan den vrederechter van het rechtsgebied, waarin zij wonen, schriftelijk een arts aanduiden, er mee belast toezicht te houden op de behandeling. Bedoelde arts wordt door deze aanduiding gerechtigd om de getroffenene vrij te bezoeken in de aanwezigheid van den behoorlijk verwittigden behandelenden arts.

De vergoedingen wegens medische, heilkundige en pharmaceutische verplegingskosten en die voortkomende uit het gebruik van toestellen voor kunstmatige vervanging van lichaamsdeelen en orthopedische toestellen, mogen worden betaald aan degenen, die daarvan de lasten op zich hebben genomen.

De personen aan wie deze kosten zijn verschuldigd hebben een rechtstreeksche vordering tegen den reeder of tegen de gemeenschappelijke kas welke deze kosten moeten dragen.

Art. 5. Heeft het ongeval den dood van een getroffenene veroorzaakt, dan worden de volgende vergoedingen toegekend :

1° Een som van 1,312 fr. 50 c. (£ 8.15.0) voor begrafeniskosten. Het laatste lid van artikel 4 is van toepassing op deze vergoeding.

2° a) Aan den niet uit den echt noch van tafel en bed gescheiden echtgenoot, op voorwaarde dat het huwelijk vóór het ongeval is voltrokken, een lijfrente waarvan het bedrag zal berekend worden naar den leeftijd van ieder der echtgenooten en op den grondslag van 60 t. h. van het jaarloon van den getroffenene.

b) Aan de wettige kinderen, geboren of verwekt vóór het ongeval, en aan de natuurlijke vóór het ongeval erkende kinderen, wier vader of moeder is overleden, voor zoover de eenen en de anderen geen 18 jaar oud zijn, een tijdelijke rente tot het 18° jaar gelijk aan 10 t. h. van het jaarloon voor elk kind, zonder dat het totaal 30 t. h. van voornoemd loon mag overschrijden.

Aan de kinderen, die onder de zelfde voorwaarden verkeerden, wier vader en moeder overleden zijn en aan de natuurlijke kinderen niet erkend door de door een arbeidsongeval getroffen moeder, is een tijdelijke rente tot het 18° jaar verschuldigd, gelijk aan 35 t. h. van het jaarloon voor elk kind, zonder dat het totaal 90 t. h. van voornoemd loon mag overschrijden.

c) Aan den vader en de moeder van de getroffenene, 't zij een wettig, 't zij een vóór het ongeval erkend kind, en voor zoover hij noch echtgenoot noch gerechtigde kinderen achterlaat, een lijfrente waarvan het bedrag zal berekend worden naar den leeftijd van het slachtoffer en van den rechtverkrijgende naar den maatstaf van 35 t. h. van het jaarloon voor elk der rechtverkrijgenden; onder dezelfde voorwaarden, heeft de moeder van het niet erkend maar door haar niet verlaten natuurlijk kind, recht op een rente berekend als hierboven, naar den maatstaf van 35 t. h. van het jaarloon.

Nochtans, ingeval de getroffenene een echtgenoot zonder kinderen nalaat, wordt aan de bij het vorig lid bedoelde rechtverkrijgende, een rente verleend berekend naar den maatstaf van 15 t. h. voor ieder rechtverkrijgende.

Bij vooroverlijden van den vader of de moeder van den getroffenene, wordt aan de bloedverwanten in de opgaande linie van den vooroverledene eene rente verleend berekend als volgt :

1° Indien er noch echtgenoot, noch kinderen overblijven, naar den maatstaf van 15 t. h. voor ieder begunstigde;

2° Indien er een echtgenoot, zonder kinderen overblijft, naar den maatstaf van 10 t. h. voor ieder begunstigde.

d) Aan de kleinkinderen, wier vader overleden is, die minder dan 18 jaar oud zijn, en voor zoover de getroffene noch echtgenoot noch gerechtigde kinderen achterlaat, een tijdelijke rente tot het 18° jaar, gelijk aan 25 t. h. van het jaarloon voor elk kleinkind zonder dat het totaal 75 t. h. van bedoeld loon mag overschrijden.

Nochtans, indien, bij ontstentenis van echtgenoot er gerechtigde kinderen zijn, hebben de kleinkinderen, wier vader overleden is, familiegroepsgevijs, gelijke rechten als de kinderen; de rente die aan elke groep van kleinkinderen wordt toegekend, wordt op 25 t. h. bepaald en hoofdgewijze verdeeld. Het aan ieder kleinkind toegekend aandeel zal, voor elk op den leeftijd van 18 jaar vervallen.

Ingeval er een grooter getal dan drie kinderen of groepen van rechtverkrijgende kleinkinderen zijn, wordt het bedrag dat voor elk kind of voor elke groep van kleinkinderen wordt in achtgenomen, verminderd door het te vermenigvuldigen met de breuk $\frac{3}{4}$, $\frac{3}{5}$, $\frac{3}{6}$, enz., naar gelang bovenbedoeld getal 4, 5, 6, enz., is.

e) Aan broeders en zusters van het slachtoffer, die minder dan 18 jaar oud zijn, en voor zoover de getroffene noch echtgenoot, noch kinderen, noch vader of moeder, noch rechtverkrijgende kleinkinderen achterlaat, een tijdelijke rente, tot hun achttiende jaar, per hoofd, gelijk aan 25 t. h. van het jaarloon, zonder dat de totale rente 75 t. h. mag overschrijden. Indien er meer dan drie rechtverkrijgende broeders of zusters zijn, wordt de maatstaf van 25 t. h., naar verhouding van hun getal, op de in vorige alinea bepaalde wijze verminderd.

De bloedverwanten in de opgaande linie, broeders en zusters en kleinkinderen zullen alleen op de vergoedingen kunnen aanspraak maken, indien zij rechtstreeks uit het loon van het slachtoffer voordeel trokken. Worden als zoodanig aangezien, degenen bij wie de getroffene op 9 Mei 1940 of nadien gehuisvest was.

De bij de vorige alinea's bedoelde rente is verschuldigd op den dag van het overlijden van den getroffene.

Ingeval het schip, bij gebrek aan tijdingen, als verloren zou worden aanschouwd, zijn de bij dit artikel voorziene vergoedingen zonder borgstelling verschuldigd na het verstrijken van een termijn van zes maanden, te rekenen van den dag van de afvaart van het schip of van den dag der laatste tijdingen. Die termijn wordt tot drie maanden verminderd voor de visschersvaartuigen.

Art. 6. De getroffene kan eischen dat hoogstens een derde van de waarde der lijfrente hem als kapitaal wordt uitbetaald. De echtgenoot of de bloedverwanten in de opgaande linie kunnen tevens eischen dat hoogstens een derde van de waarde hunner rente rechtstreeks wordt uitbetaald.

De rechter zal zoo voordeelig mogelijk voor de eischers beslissen; de reeder of de gemeenschappelijke kas kan, zoo noodig, gehoord of opgeroepen worden.

In geval van gedeeltelijke blijvende ongeschiktheid, kan de rechter eveneens, op dezelfde wijze, op verzoek van elken belanghebbende, bevelen dat de waarde der lijfrente voluit in kapitaal aan den getroffenene zal worden uitbetaald wanneer de jaarlijksche rente geen 300 frank bedraagt.

De waarde der rente wordt berekend naar de tarieven bij koninklijk besluit goedgekeurd voor de toepassing der bij koninklijk besluit van 28 September 1931 samengeordende algemeene wet betreffende de vergoedingen der schade voortvloeiende uit arbeidsongevallen.

Art. 7. Zoo voor de zeelieden ter koopvaardij als voor de visschers en reeders-stuurlieden, worden het jaarlijksch loon of de jaarlijksche winst, die tot grondslag dienen voor de vaststelling van de vergoeding, vastgesteld bij koninklijke besluiten.

Deze koninklijke besluiten zullen insgelijks het maximum bedrag vaststellen tot welk met het grondslagloon of de gemiddelde winst wordt rekening gehouden bij het berekenen der rente en vergoedingen. In geen geval zal dit maximum de 60,000 frank 's jaars mogen overschrijden.

Het gemiddeld dagloon of de gemiddelde winst per dag wordt bekomen door het jaarbedrag te deelen door 365.

Art. 8. De tijdelijke vergoedingen zijn elke halve maand betaalbaar; de jaarlijksche uitkeeringen en de vervallen renten zijn betaalbaar om de drie maand, telkens voor een vierde gedeelte; de begrafenis-kosten worden betaald binnen eene maand na het overlijden.

Art. 9. De vergoedingen, uit kracht van deze wet verschuldigd aan getroffenenen van ongevallen of aan hunne rechthebbenden, zijn niet vatbaar voor overdracht of inbeslagneming, tenzij wegens wettelijke verschuldigde kosten van levensonderhoud.

Nochtans zullen de voorschotten of leeningen na den datum van overlijden van het slachtoffer toegestaan aan zijn nabestaanden door den werkgever of door de Kas van Leeningen ingesteld bij besluit van 20 Augustus 1941 voor haar geheel verhaald worden op de tot 31 December 1946 aan de desbetreffende rechthebbenden verschuldigde renten.

Art. 10. Aan de door een arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst gebonden zeelieden, kan de nietigheid van deze overeenkomst niet worden tegengeworpen ten einde hun het voordeel van deze wet te ontzeggen, wanneer de nietigheid te wijten is aan de zelfs onvrijwillige overtreding, door den reeder, van de wetten en verordeningen betreffende de zee-politie, de veiligheid der scheepvaart en de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst.

Art. 11. Uitzonderingen aan de bepalingen van artikels 3 tot 10 mogen bij koninklijk besluit worden ingevoerd wat betreft de zeelieden van vreemde nationaliteit varende onder Belgische vlag. Deze uitzonderingen mogen o. m. gaan over het toekennen aan

deze vreemde zeelieden en aan hun rechthebbenden van forfaitaire vergoedingen overeengekomen met de autoriteiten der nationaliteit dezer vreemde zeelieden.

Bij uitzondering van de bepalingen van artikels 1 en 2 kunnen insgelijks, bij koninklijk besluit de voordeelen en vergoedingen voorzien bij artikels 3 tot 10 verzekerd worden aan de zeelieden van Belgische nationaliteit, slachtoffers van een ongeval aan boord van een vreemd schip, en aan hun rechthebbenden, wanneer, krachtens overeenkomsten afgesloten tusschen de Belgische Autoriteiten en deze der nationaliteit van het schip aan boord van welk de Belgische zeeman diende, een forfaitaire schadevergoeding voor het ongeval werd gestort.

Insgelijks bij uitzondering aan de bepalingen van artikels 1 en 2, kunen, in bij koninklijk besluit gestelde voorwaarden, de voordeelen en vergoedingen voorzien bij artikels 2 tot 10 verzekerd worden aan zekere reeksen werknemers, zeevarenden of niet, voor welke een tijdelijke gelijkstelling met de zeelieden ter koopvaardij of de visschers zich zou rechtvaardigen, alsook aan de hoofdzakelijk uit zeelieden van Belgische nationaliteit samengestelde bemanningen van vreemde schepen die regelmatig uit een Belgische haven varen.

HOOFDSTUK II. — *Van de verzekering tegen arbeidsongevallen overkomen aan zeelieden.*

Art. 12. Onder al de reeders van koopvaardij schepen wordt onder de benaming « Gemeenschappelijke Kas voor de Koopvaardij » eene maatschappij van onderlinge verzekeringen tegen de beroepsgevaaren der zeelieden ingesteld.

De Gemeenschappelijke Kas voor de Koopvaardij is gevestigd te Antwerpen. Zij geniet rechtspersoonlijkheid alsmede vrijstelling van registratie-, zegel- en griffierechten voor al de akten en stukken noodig tot het uitvoeren van hare zending.

De reeders van koopvaardij schepen zijn verplicht zich aan te sluiten bij de Gemeenschappelijke Kas der Koopvaardij.

Art. 13. De Gemeenschappelijke Kas voor de Koopvaardij bestaat uit twee afdelingen : de afdeling voor gewone arbeidsongevallen en de afdeling voor ongevallen in de oorzaken waarvan een oorlogsfeit voorkomt. Vallen in de tweede afdeling de ongevallen bedoeld in de voorlaatste alinea van artikel 1.

In haar beide afdelingen wordt de Gemeenschappelijke Kas der Koopvaardij gevoed door de bijdragen der reeders.

Art. 14. In de afdeling voor gewone arbeidsongevallen bedraagt de bijdrage der reeders drie en half ten honderd op de bezoldigingen, zooals deze laatste opvolgentlijk tusschen 10 Mei 1940 en 31 December 1946 zijn vastgesteld geworden, met dien verstande dat, te dezer zake, aan de besluiten houdende vaststelling der gemiddelde bezoldigingen geen terugwerkende kracht wordt gegeven.

Deze bijdragen worden afgestaan aan den Staat die de uitkeeringen en renten, aan zeelieden of hunne rechthebbenden verschuldigd, wegens gewone ongevallen te zijnen laste neemt.

Art. 15. De afdeeling oorlogsriscico wordt gevoed door een vaste bijdrage van 5 frank 's jaars en per man, door den reeder verschuldigd volgens de getalsterkte der bemanning van zijn schepen en door een verzekeringspremie, voor elke reis vastgesteld naar de zwaarte van het geoopen oorlogsriscico.

Het bedrag dezer verzekeringspremies zal bepaald worden door den Minister van Verkeerswezen.

Er zal worden afgezien van elke verzekeringspremie wanneer de vrachten, of de huurgelden tegen welke het schip vaart, door den Belgischen Staat, of met dezes instemming, vastgesteld werden zonder inachtneming der lasten spruitend uit de verplichting tot vergoeden van de schade wegens oorlogsriscico overkomen aan de bemanning.

De concrete gevallen waarop de beschikking van voorgaande alinea van toepassing is, zullen worden bepaald bij koninklijk besluit.

Mits afstand aan den Staat van de bijdragen en verzekeringspremies door de reeders verschuldigd volgens bepalingen van dit artikel, draagt deze den last der uitkeeringen en renten verschuldigd wegens ongevallen te wijten aan oorlogsriscico.

Art. 16. Het Beheer der Gemeenschappelijke Kas voor de Koopvaardij wordt voor het tijdperk van 10 Mei 1940 tot en met 31 December 1946 waargenomen door den Staat.

De daden van beheer, betrek hebbende op deze periode, door de Gemeenschappelijke Kas der Koopvaardij in het bezet gebied gesteld worden geacht gedaan geweest te zijn voor den Staat. De modaliteiten van vereffening van dit beheer worden bij koninklijk besluit vastgesteld.

HOOFDSTUK III. — *Van de verzekering tegen arbeidsongevallen, overkomen aan visschers.*

Art. 17. Onder al de reeders ter visscherij en de reeders-stuurlieden wordt onder de benaming Gemeenschappelijke Kas voor de zeevisscherij, eene maatschappij van onderlinge verzekering tegen de beroepsgevaren der zeevisschers ingesteld.

De Gemeenschappelijke Kas voor de zeevisscherij is gevestigd te Oostende. Zij geniet rechtspersoonlijkheid alsmede vrijstelling van registratie-, zegel- en griffierechten, voor al de akten en stukken noodig tot het uitvoeren van hare zending.

Art. 18. De Gemeenschappelijke Kas voor de Zeevisscherij bestaat uit twee afdeelingen : deze voor de gewone arbeidsongevallen en deze voor ongevallen in de oorzaken waarvan een oorlogsfact voorkomt. Vallen in de tweede afdeeling, de ongevallen bedoeld in de voorlaatste alinea van artikel 1.

Art. 19. De reeders van visschersvaartuigen alsmede de reeders-stuurlieden die hun eigen boot exploiteeren, hetzij alleen, hetzij met eene bemanning wier leden al dan niet deelnemend zijn, zijn verplicht zich aan te sluiten bij die Kas.

Art. 20. In haar beide afdelingen wordt de Gemeenschappelijke Kas der Zeevisscherij gevoed door de bijdragen der bij vorig artikel bedoelde reeders en reeders-stuurlieden.

Deze bijdrage bestaat vóór 1 Januari 1943, voor het beheer in het bezette gebied, en vóór 1 Juli 1945 voor het beheer in het onbezette gebied, uit een jaarlijksche som vastgesteld per ingescheepten man. Het bedrag ervan wordt bepaald bij koninklijk besluit. Dit laatste stelt de verschillende tarieven vast, berekend op de verscheidenheid der gevaren, volgens de verschillende wijze van visschen.

Na voornoemde data bestaat de bijdrage, voor respectievelijke gebieden, uit een percent op de bruto opbrengst bepaald op grond van het werkelijke risico en af te houden van de bruto opbrengst van de in België of in den vreemde aangevoerde vangsten. Deze afhouding is uitsluitend ten laste van de bij vorig artikel bedoelde reeders en reeders-stuurlieden.

Onder bruto opbrengst wordt voor de toepassing van deze bepaling verstaan, de totale opbrengst zonder eenigerlei aftrek.

In geval de bruto opbrengst der reeders en reeders-stuurlieden niet kan worden vastgesteld, wordt de bijdrage omgerekend in een jaarlijksche taks vastgesteld per ingescheepten man.

Het bedrag der bijdragen alsook de modaliteiten van inning worden bepaald bij koninklijk besluit. De afdeling oorlogsrisico van de Gemeenschappelijke Kas der Zeevisscherij wordt daarenboven gevoegd door een verplichte bijdrage der in artikel 19 bedoelde reeders en reeders-stuurlieden van 5 frank per jaar per ingescheepte man, de bemanning van ieder vaartuig ter monsterrol gebracht eenmaal in het jaar aangerekend zijnde.

Mits afstand aan den Staat van de bijdragen, door de reeders en reeders-stuurlieden verschuldigd volgens de bepalingen van dit artikel, draagt deze den last der uitkeeringen en rente aan de visschers of hun rechthebbenden verschuldigd wegens ongevallen bij toepassing van de bepalingen van hoofdstuk I van deze besluitwet.

Art. 21. Tot 30 September 1942 wordt tot de helft verminderd de bijdrage in de kas verschuldigd door den reeder-stuurman die zijn eigen boot exploiteert, hetzij alleen, hetzij met een bemanning wier leden al dan niet deelnemend zijn, wanneer het een schip betreft met oliemotor van minder dan 60 P. K., een met dek voorzien visscherijzeilschip of een met halfdek voorzien open vaartuig.

De kracht van den oliemotor wordt vastgesteld overeenkomstig de voorschriften van het koninklijk besluit van 17 Juni 1930, genomen in uitvoering der wet van 30 December 1929.

Art. 22. In geval van onvrijwillig opliggen gedurende meer dan eene maand, kan de hiervoor bedoelde bijdrage worden verminderd in de bij het reglement van de kas te bepalen voorwaarden.

Voor booten van minder dan 15 ton bruto inhoud mag de vermindering worden toegepast voor opligtijdperken van minder dan eene maand.

Art. 23. Het beheer der Gemeenschappelijke Kas voor de zeevisscherij wordt voor het tijdperk van 10 Mei 1940 tot 31 December 1940 wanngenomen door den Staat.

De daden van beheer, betrek hebbende op deze periode, door de Gemeenschappelijke Kas voor de Zeevisscherij in het bezet gebied gesteld worden geacht gedaan geweest te zijn voor den Staat. De modaliteiten van vereffening van dit beheer worden bij koninklijk besluit vastgesteld.

HOOFDSTUK IV. — *Van de burgerlijke aansprakelijkheid.*

Art. 24. Er wordt in geen en deele afgeweken van de algemeene regelen betreffende de burgerlijke aansprakelijkheid, wanneer het ongev' opzettelijk is teweeggebracht door den reeder.

Met uitzondering van dit geval, geeft de schade voortspuitende uit arbeidsongevallen, ten bate van het slachtoffer of de recht-hebbende enkel en alleen recht op de bij deze wet vastgestelde vergoedingen.

Onverminderd de rechtsvordering welke uit deze wet voortvloeit, behouden de getroffene en de rechthebbenden ten aanzien van andere personen dan den reeder of zijne gelastigden, die voor het ongeval aansprakelijk zijn, het recht om vergoeding voor de veroorzaakte schade te eischen, overeenkomstig de regels van het gemeen recht. De som ten laste van den geheel aansprakelijk erkenden derde verleend en werkelijk betaald, komt toe aan eene van de twee in vorenstaande hoofdstukken II en III bedoelde gemeenschappelijke verzekeringskassen tot het bedrag van de te haren laste gelegde forfaitaire vergoeding; het overblijvend gedeelte komt ten goede aan den getroffene of zijne rechtheb-benden. In geval van verdeelde aansprakelijkheid, is de Gemeen-schappelijke Kas ontslagen van de betaling eener som gelijk aan 60 t. h. van die welke, ten laste gelegd van den voor de stoffelijke schade van het ongeval gedeeltelijk aansprakelijk erkenden derde, werkelijk werd betaald.

De rechtsvordering tegen de aansprakelijke derde personen kan zelfs, door de Gemeenschappelijke Kas, op eigen risico, het slacht-offer of rechthebbenden in rechten vervangende, worden ingesteld.

Gewone vergoeding is alleszins onvereinigbaar met de door deze wet voorziene vergoeding.

Art. 25. De bij deze wet bepaalde vergoedingen zijn niet verschuldigd wanneer het ongeval door het slachtoffer opzettelijk is teweeggebracht.

Geenerlei vergoeding is verschuldigd aan diegene der rechtheb-benden die het ongeval opzettelijk heeft teweeggebracht.

Art. 26. Elke met de bepalingen van deze wet strijdige overeen-komst is van rechtwege nietig.

HOOFDSTUK V. — *Van de aangifte van ongevallen en van de rechtsmacht.*

Art. 27. Elk ongeval dat in de voorwaarden voorzien bij arti-kels 1 en 2 hiervoren aan eenen zeeman ter koopvaardij of aan eenen visscher is overkomen, en dat hetzij den dood van den getrof-

fene, hetzij eene ongeschiktheid tot werken heeft veroorzaakt, of van aard is die te veroorzaken, moet door den reeder of zijnen gelastigde worden aangegeven, onverminderd alle andere bij de wetten of verordeningen voorgeschreven nasporingen.

De aangifte wordt schriftelijk gedaan binnen drie dagen na het ongeval of na de aankomst van het schip of van het vaartuig in de eerste aanleghaven of wel binnen drie dagen na de tijding van het ongeval, indien het schip is vergaan. Eene aangifte van ongeval moet bovendien door den reeder of zijnen gelastigde voor al de leden van de bemanning worden gedaan binnen acht dagen na de verstrijking van den bij het laatste lid van vorenstaande artikel 5 bedoelden termijn.

In Beigië wordt de aangifte schriftelijk gedaan aan den waterschout van de haven waar zich het schip of het vaartuig bevindt. Bedoelde aangifte wordt zonder verwijl door den waterschout aan de griffie van het krachtens artikel 29 bevoegde vredegerecht gezonden. Is de getroffene een schipper ter visscherij dan geschiedt de kennisgeving van het ongeval van ambtswege door den waterschout.

In de kolonie wordt de aangifte gedaan aan de overheden, door den Minister van Koloniën aangeduid.

In het buitenland wordt zij gedaan aan den consulaire agent. Zoo er geen consulaire agent ter plaats gevestigd is, wordt zij binnen de hierboven vermelde termijnen, over den snelsten weg, aan den waterschout van de haven waar het schip thuishoort gezonden. Is de getroffene een schipper ter visscherij, dan doet de consul de kennisgeving van ambtswege aan den waterschout van de haven waar de boot is ingeschreven.

De waterschouten geven onverwijld aan de betrokken gemeenschappelijke kas mededeeling van elk ongeval dat hun ter kennis wordt gebracht en waarvoor luidens deze wet schadevergoeding verschuldigd is.

De aangifte vermeldt den aard en de omstandigheden van het ongeval. Bij koninklijk besluit worden verder de vorm en de vereischten van de aangifte bepaald, benevens de gevallen waarin op kosten van den aangever een geneeskundig getuigschrift bij de aangifte moet worden gevoegd.

De aangifte van het ongeval kan, met inachtneming van dezelfde vormen, gedaan worden door den getroffene of zijne rechthebberden.

De getroffene of een ander lid van de bemanning heeft bovendien in zee, het recht om mondeling of schriftelijk aan den kapitein of den schipper aangifte van een ongeval te doen. Melding hiervan wordt gemaakt in het scheepsjournaal en deze inschrijving, in voorkomend geval, door een of twee getuigen medeonderteekend.

Ontvangbewijs van de aangifte wordt in elk geval door den griffier aan den aangever gezonden.

Blijkt uit de aangifte dat de toepasselijkheid van deze wet op het aargegeven ongeval wordt betwist, namelijk wegens de omstandigheden waaronder het feit gebeurt of wegens de hoedanigheid van den getroffene, dan stelt de waterschout, de consulaire agent, of, in de kolonie, de door den Minister van Koloniën aangeduide overheid, een onderzoek in naar de oorzaken van het ongeval. Wordt

tot een onderzoek overgegaan uit kracht van deze bepaling, of uit kracht van de wetten en verordeningen betreffende de zeepolitie, dan wordt eene uitgifte van het proces-verbaal van onderzoek door de hierboven bedoelde overheden, al naar het geval, aan de griffie van de bevoegde rechtsmacht, den Minister van Buitenlandsche Zaken of den Minister van Koloniën gezonden.

De partijen hebben het recht om ter griffie kennis of, op hunne kosten, afschrift te nemen van de aangifte van het ongeval, van het daarbij gevoegd getuigschrift en, zoo er aarzeling toe bestaat, van de uitgifte van het proces-verbaal van onderzoek.

Art. 28. De reeders of zijne gelastigden, die de bepalingen van het voorgaande artikel overtreden, worden gestraft met eene geldboete van 50 tot 2,000 frank.

Ten aanzien van het opsporen en het vaststellen der overtredingen, alsmede van het onderzoek in zake ongevallen, hebben de waterschouten, de consulaire agenten en de koloniale overheden de bevoegdheden welke bij de wetten van 5 Mei 1888 en 11 April 1896 aan de arbeidsopzichters zijn toegekend en kunnen de bij deze wetten bepaalde straffen opgelegd worden aan den reeder of zijne gelastigden die zich tegen de uitoefening van die bevoegdheden mochten verzetten.

In geval van overtreding wordt door de waterschouten, de consulaire agenten en de koloniale overheden een proces-verbaal opge maakt, dat rechtsgeldig is, behoudens tegenbewijs. Een afschrift van het proces-verbaal wordt, op straffe van nietigheid, binnen acht en veertig uur aan den overtreder gezonden.

Art. 29. Alleen de vrederechter van het kanton binnen welk gebied de haven gelegen is, waar het schip of het vaartuig thuishoort, is bevoegd om kennis te nemen van de rechtsvorderingen betreffende de vergoedingen, krachtens deze wet aan de zeelieden of de recht hebbenden verschuldigd, alsmede van de eischen tot herziening van deze vergoedingen; hij is tevens bevoegd om te beslissen over de hangende zaken betreffende de verzekering van het risico voort spruitende uit deze wet, wanneer deze hangende zaken ontstaan zijn naar aanleiding van de vergoeding van een arbeidsongeval; hij doet uitspraak, in hoogsten aanleg, tot een bedrag van 1,000 frank, en, in eersten aanleg, tot welk bedrag de eisch ook mag gaan.

Wanneer de haven waar het schip thuishoort zich uitstrekt tot op het grondgebied van verscheidene kantons, is bevoegd de rechter binnen wiens rechtsgebied het waterschoutsambt gelegen is.

Voor het vaststellen van den graad van blijvende ongeschiktheid zal de rechter zich, op verzoek van eene der partijen, eenen bijzitter, die reeder, en eenen bijzitter die zeeman ter koopvaardij of visscher is, als raadgevers toevoegen. De wijze waarop en de voorwaarden waaronder de bijzitters worden aangesteld, alsmede dezer vergoe ding, zullen bij koninklijk besluit worden bepaald.

Voor elk arbeidsongeval van ernstigen aard of naar de aangifte bij de griffie van het vredegerecht vermoedelijk van ernstigen aard kan de rechter vóór de eindregeling, door een eenvoudig schrijven

van den griffier, partijen oproepen, ten einde den staat der zaken te onderzoeken en, zoo mogelijk, een overeenkomst te bewerken of om de feiten vast te stellen, waaruit het recht op vergoeding voortspuit en alle maatregelen te nemen, die noodig mochten zijn voor de toewijzing er van. Van deze verschijning wordt kosteloos proces-verbaal opgemaakt.

Art. 30. De getroffene of de rechthebbenden hebben altijd het vermogen den reeder rechtstreeks te dagvaarden behoudens het recht van dezen laatste, volgens het geval, in de zaak te brengen de Gemeenschappelijke Kas van de Koopvaardij of de Gemeenschappelijke Kas van de Zeevisserij. De getroffene of de rechthebbenden hebben, in elk geval, een rechtstreeksche vordering tegen de Gemeenschappelijke Kas.

Art. 31. De bevoegde rechter is er toe gehouden van de tusschen partijen getroffen overeenkomsten betreffende de ten gevolge van arbeidsongevallen te verleenen vergoedingen verbaal op te maken.

Afschrift van bedoeld verbaal mag enkel in executoiren vorm worden uitgegeven, nadat de rechter zal hebben erkend dat de regeling van het ongeval overeenkomstig de bepalingen der wet is geschied.

Op straffe van nietigheid worden deze overeenkomsten met redenen omkleed, en vermelden, namelijk, het loon dat tot grondslag dient, den aard van het letsel, de vermindering van de arbeidsongeschiktheid en den datum der consolidatie.

Art. 32. Wanneer de rechter al de gegevens niet bezit om voor goed te beslissen, maar indien de toepassing der wet geen twijfel lijdt, heeft hij het recht om zelfs ambtshalve aan den getroffene of zijn rechthebbenden een voorloopige uitkeering te verleenen in den vorm van een dagelijksche vergoeding of van een som bestemd om de eventueele kosten van het onderzoek te dekken. De rechterlijke beslissingen betreffende de in deze wet voorziene vergoedingen en waarvoor geen aanleiding bestaat tot het vestigen van rente of verleen van kapitaal, zijn bij voorraad uitvoerbaar niet-tegenstaande verhaal en zonder borg. In de andere gevallen beperkt de rechter de voorloopige tenuitvoerlegging tot de betaling van rentetermijnen, bepaald *ex-oequo et bono*, rekening houdende met de reeds ontvangen gegevens op het oogenblik dat de voorloopige tenuitvoerlegging wordt bevolen.

In al de gevallen en namelijk in geval van gerechterlijke tenuitvoerlegging, kan de rechter, ten verzoeken van elke belanghebbende en zelfs ambtshalve een curator *ad hoc* aanstellen belast met den minderjarige te vertegenwoordigen, voor het innen van de vergoedingen, of rentetermijnen en voor het vormen van de kapitalen.

Art. 33. De rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen voorzien bij deze wet verjaart na drie jaar. De schorsing van termijn bepaald door artikel 4 van besluitwet van 23 Mei 1941 eindigt op 31 December 1946.

Buiten de gewone wijze van schorsing of stuiting stuit deze verjaring door een rechtsvordering tot betaling, ten aanzien van het arbeidsongeval, gesteund op een anderen rechtsgrond.

In geval van vermoedelijk overlijden, begint de verjaring te loopen bij het einde van de bij het laatste lid van artikel 5 voorziene termijnen.

De eisch tot herziening van de vergoedingen, gegrond op verering of vermindering van de gebrekkelijkheid van het slachtoffer of op zijn overlijden aan de gevolgen van het ongeval, kan ingesteld worden gedurende drie jaar, te rekenen van de tusschen partijen getroffen overeenkomst of van het eindvonnis.

Art. 34. De rechtsvordering tot betaling of tot herziening van de bij deze besluitwet voorziene vergoedingen kan in geen geval voor den strafrechter worden gebracht; het instellen er van hangt niet af van het instellen der openbare rechtsvordering, waartoe het ongeval aanleiding mocht geven.

HOOFDSTUK VI. — *Fiskale bepalingen.*

Art. 35. Zijn vrijgesteld van zegelrecht de akten opgesteld of afgeleverd ter uitvoering van deze besluitwet.

Art. 36. Worden kosteloos uitgereikt alle getuigschriften, akten van bekendheid, volmachten en andere stukken waarvan de overlegging kan vereischt worden voor de uitvoering, door de Gemeenschappelijke Kassen, van deze besluitwet.

HOOFDSTUK VII. — *Algemeene bepalingen en overgangsbepalingen.*

Een koninklijk besluit zal een technisch comiteit kunnen instellen, de bevoegdheid en de samenstelling ervan overeenkomend met die van het comiteit ingesteld krachtens de bepalingen van artikel 32 van de wetten samengeordend van 24 December 1903, 2 Augustus 1926, 15 Mei 1929, 30 December 1929 en 18 Juni 1930.

Gegeven te Brussel, den 23^e October 1946.

CHARLES.

Vanwege den Regent :

De Minister van Verkeerswezen,
RONGVAUX.

De Minister van Financiën,
JEAN VAUTHIER.

De Minister van Begrooting,
JOS. MERLOT.

